

Ordføreren (Madsen-Mygdal): Ja, de følges ad.

Formanden: Ændringsforslagene Nr. 50 og 52 ere saaledes tagne tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager dem? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

la Cour: Da jeg ikke kan vente stor Tilslutning til mine Ændringsforslag, vil jeg for ikke at trætte Tinget med Afstemning tage en Del af dem tilbage, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 1 b, 17 b, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 29, 30, 31 og 32.

Formanden: De af det ærede Medlem nævnte Ændringsforslag ere saaledes tagne tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager dem? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Oct. Hansen: Jeg forstaar Situationen saaledes, at vi ikke her skulle udtale os i Almindelighed om Lovens Principper, men at der vil blive Lejlighed dertil ved Slutningen af 2den Behandling eller i hvert Fald ved 3die Behandling. Jeg skal blot omtale et enkelt Ændringsforslag, som jeg gerne ønskede, at det høje Ting skulde stemme imod. Det er Ændringsforslaget under Nr. 5 om Indkomstkat til Staten af Aktieselskaber. Det har jo ikke været fremme før, det er først kommet frem nu; Folketinget har været imod det i sin Tid, men nu kommer det her, og der gives forskellige Begrundelser for det. Vi hørte i Dag den korte Begrundelse af et æret Medlem (Tolderlund), som ikke hører til Flertallet, at det vilde være ubillig Konkurrence, naar Aktieselskaber ikke kom til at betale Indkomstkat til Staten. Maa jeg ikke blot gøre den Bemærkning i Almindelighed, at alle ere jo enige om, at dette at beskatte Aktieselskaber ved Indkomstkat er og bliver en Dobbeltbeskatning. Af den samme Indkomst, som gaar i en Mands Lomme, betales der Indkomstkat to Gange, og det er i og for sig saa uretfærdigt, som noget kan være. Imidlertid, jeg skulde ikke dvæle saa meget ved dette, det kunde jo synes at være noget doktrinært, man har vel ogsaa Dobbeltbeskatning paa andre Omraader. Men for det første er jo det Beløb, som ventes at kunne komme ind her ved Beskatning af Aktieselskaber til Staten, overmaade ringe, og man er i høj Grad uenig om, hvor meget det kan blive. Flertallet mener, at det bliver 300,000 Kr., den ærede

Minister lod til at mene, at det kun vilde blive ca. 150,000 Kr., og der kunde vel være dem, der mente, at det bliver meget lidt. Men en Dobbeltbeskatning er det. Og medens jeg vel kan indse, hvad der taler for at lægge Indkomstkat paa Aktieselskaber til Fordel for en Kommune, og at der kan være baade reelle og formelle Grunde, som kunne gøre det ganske heldigt, hvorfor jeg ogsaa kan finde mig i de Bestemmelser, der i saa Henseende ere for Kommunens Vedkommende, synes jeg ikke, vi paa saa sent et Stadium skulle tage det Spørgsmaal op, om der skal betales Indkomstkat til Staten af Aktieselskaber, særlig da det er et saa ubetydeligt Beløb.

Maa jeg blot endnu gøre den Bemærkning, at det kan jo ikke skjules, der er ikke et eneste Medlem af Rigsdagen, som kan være i Tvivl om, at naar denne Lov gaar igennem, ville alle de Borgere, der ikke ere saa heldige at eje faste Ejendomme paa Landet, større eller mindre, eller endogsaa Bygninger i Købstæderne, men som komme til at betale Indkomstkat baade til Stat og Kommune, navnlig ved Indkomstskatten til Staten faa en helt ny Beskatning, som de ikke have haft hidtil. Og de faa ikke det allermindste Ækvivalent derfor. Vi ulykkelige Kjøbenhavnerne, om jeg saa maa sige, som ikke ere saa heldige at eje faste Ejendomme, vi faa en helt ny Skat, og der er ikke et Menneske, der tænker paa at give os noget i Stedet for. Derimod de Herrer Godsejere faa ganske vist ogsaa Indkomstkat — hvor meget det nu bliver, er et andet Spørgsmaal — men hvad der er givet, er, at de blive fri for Hartkornsskatter i betydeligt Omfang og kun faa en forholdsvis lille Ejendomsskyld. Altsaa, der er en Klasse Medborgere, der ved denne Skatteomlægning faa noget Ækvivalent for, hvad de komme til at give, medens en stor Klasse Borgere, navnlig Købstadborgere og Københavnerne, ikke faa en rød Øre til Gengæld for den store Skat, man lægger paa dem. Hvorvidt nu dette er retfærdigt, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men det er en Kendsgerning, som ikke skal skjules, at det løber op i Millioner, det, som man vil skænke Landejendomsbesidderne. En Skat som Gammel-skatten, der i Hundreder af Aar har staaet aldeles uforandret, som har hvilet paa Ejendommen fra Fader til Søn, saa at alle have erhvervet Ejendommen med denne Grundkat, der ligefrem er gaaet ind i Ejendommens Værdi i Handel og